

Reisverslag bezoek Filippijnen februari 2011

Deel 1

Filippijnen, Palompon, 20 februari 2011.

Na een voorspoedige reis gearriveerd op Leyte.

De kop is eraf, maar het is weer het oude verhaal, het wordt jagen om alles in één week geregeld te krijgen.

Voor de realisatie van de kraamkliniek/-kamer zitten we na lang praten met de lokale overheid en de regioarts eindelijk op dezelfde golflengte.

Een gebouw dat er al gedeeltelijk afgebouwd stond en eventueel hiervoor beschikbaar was, staat op een plaats waar na iedere zware regenbui 60 tot 80 cm water komt te staan. Dus moest dat plan van tafel. De dorpsoudste is helemaal nieuw, net in functie, dus hem kunnen we het niet kwalijk nemen.

Nu staat er op een hogere plek een half afgebouwd gebouw, dat zou het gemeentehuis moeten worden (Baranqua hall). Na veel vijven en zessen ging de dorpsoudste er mee akkoord dat we daar een stuk aan zouden bouwen als kantoor voor de Baranqua en de rest ombouwen naar kraamkliniek.

Heb wel ontdekt dat het kleine doktertje uit Palompon een vinnig nest kan zijn. Ik begon het op een gegeven moment nog leuk te vinden zoals ze bezig was. Nu de rest nog meekrijgen.

Morgen contact zoeken met de burgermeester van Villaba en het provinciale opperhoofd gezondheidszorg. De gemeentearchitect zal een plan en een kostenbegroting maken. Die moeten dan woensdag op tafel komen bij ons gesprek in het ziekenhuis in Palompon. Als dat lukt ben ik al dik tevreden.

Tot zover de kraamkliniek.

Met June Joel en Analea (die de financiën regelt voor PAKAIN, de associatie hier) naar Sambulawan gegaan. Daar hebben we het financieel jaaroverzicht doorgenomen. Dat zag er goed uit. De inkomsten en uitgaven klopten allemaal en ook de vooruitzichten geven goede hoop.

Met de groentetuin liep het nog niet zo goed, dat moet van de week ook nog even bekeken worden.

Ondanks alle voorzorgmaatregelen zullen we toch rekening moeten houden met een volgende grondverschuiving.

We hebben ook de directeur van de middelbare school in Matag Ob nog kunnen spreken. Daarbij onze teleurstelling uitgelegd dat hij niets heeft laten horen over de boeken die hij ontvangen had. Hij was duidelijk gepikeerd (dat moet dan maar een keertje), we hebben afgesproken dat we van de week nog even langskomen om daarover verder van gedachte te wisselen. Het is zijn laatste kans, want hij wordt overgeplaatst naar Kananga.

Nu overal de gang er in zien te houden en dan maar hopen dat alles lukt.

Deel 2

25 februari 2011.

Het relaas van de laatste 3 dagen.

Het waren weer dagen van jagen, zorgen dat alles wat aan de orde moest komen ook aan de orde kwam. Heb met June de geschiedenis doorgenomen vanaf 2001 toen hij bij ons in dienst kwam.

We waren het over eens dat hij de eerste jaren veel actiever was dan nu. Hij had vorig jaar al aangegeven dat het ook voor hem moeilijker was geworden omdat hij in de kerkelijke organisatie veel meer werk heeft gekregen. Hij zal kijken of hij iemand weet die het van hem kan overnemen. Hij blijft voorlopig nog wel doorgaan tot ons volgende bezoek in juli.

June is ook moeilijker te bereiken, het telefoonverkeer zit hier iets anders in elkaar dan bij ons. Hij heeft geen mobiel meer, maar een vaste aansluiting. En met een vaste aansluiting naar mobiel bellen geeft vaak problemen. Dit is mij van de week diverse keren overkomen. Ik belde met mijn mobiel naar June, geen verbinding. Toen maar met het toestel geprobeerd op de hotelkamer en prima. Zo ook bij Joel. Die heeft een andere provider dan ik en ik kreeg hem vaak niet te pakken. Zeker op momenten dat het druk was op de lijn. Nu heeft hij een tweede toestel met mijn provider en gaat het een stuk beter.

Met de directeur van de middelbare school in Matic Ob gesproken over de leerlingen uit Sambulawan die dit jaar van school komen. Er dient zich weer een klant aan die aan alle eisen voldoet om een hogere opleiding te gaan volgen. Haar aanvraag heb ik al binnen.

De boeken die de school via ons van de stichting, "Read to grow" ontvingen is als geweldig ervaren, ze worden zelfs in de avonduren uitgeleend aan sommige ouders.

Ook is er nu de mogelijkheid om via email met het hoofd te corresponderen.

Op de school in Villaba werden we mij gevraagd om terug te komen, want de directie was niet aanwezig.

Heb nu ook het materiaal bij elkaar gekregen voor de plafonds in de laatst gebouwde lokalen. Daar heb ik wel een vijftal bedrijven voor af moeten gaan, uiteindelijk is het in Palompon gelukt. Vervolgens met het materiaal naar Sambulawan. De weg is nog steeds een probleem. Het was goed dat we een four-wheels-drive hadden, we zijn er gekomen.

Het drama tandartsstoel dat we een paar jaar geleden hadden, bleek toch nog niet helemaal afgelopen te zijn. In augustus hebben we de condensator nog moeten vernieuwen, maar toen we in het ziekenhuis in Palompon kwamen lag het schakelgedeelte weer open.

Onze lieve technicus die had gezien dat er een draadje los zat. Toen hij dat wilde vastzetten ging er iets niet goed, zei hij. Maar goed dat Dr. de Lara naast me stond, die stond zich te verontschuldigen. Ik heb de techneut maar verteld dat hij er alleen met een lap aan de buitenkant aan moest komen. Ik heb dat niet helemaal duidelijk uitgelegd, alleen heeft het vreselijk op de lachspieren van Joel gewerkt. Tussen alle bedrijven door

ook nog prijzen verzameld, zodat weten waar we het over hebben als we met de architect om de tafel zitten.

De volgende dag was het dan zover, s'morgens vroeg naar Cassili-on, samen met de Barangay Captain, Dr. de Lara, Dr. Raso (hoofd van de gezondheidsdienst), Joel en Analea. De architect had geen tekening bij zich en we stonden daar in het half afgebouwde gebouw zonder banken of stoelen. De architect had wel een keurige lijst bij zich. Handgeschreven, wat inhield dat er om de 6 woorden gevraagd moest worden wat er stond. Hij had het allemaal netjes uitgerekend, toen die prijs op tafel kwam werd het nog leuker. Iedereen lachen, behalve Dr. de Lara en ik. Ik heb eerst een paar maal flink staan slikken en ben toen maar even naar buiten gelopen. Dr. de Lara achter me aan en zei dat zij me daar van de week voor had gewaarschuwd. Ik vroeg haar hoe wij van die gasten af konden komen, want dit was buiten alle proporties. We zijn weer naar binnen gegaan en gevraagd of ze een kopie hadden voor ons van het hele bouwbestek. Een tekening was niet gemaakt. Daar was de tijd te kort voor geweest.

Maar de kopie kreeg ik keurig van hem. We hebben het punt voor punt doorgenomen. Na een paar uur heb ik tegen de mensen om me heen gezegd dat dit echt te gek was, en deed het voorstel: wij leggen de helft op tafel en dan jullie de rest.

Toen bereikte ik precies wat ik wilde, want er was geen geld meer voor beschikbaar. Dat zat al in de half afgebouwde keet. Ja, dan kunnen wij niets meer doen hier, de architect ging al weg. Toen greep Dr. de Lara in, want die zag alles in rook op gaan en vroeg aan mij of ze haar aannemer zou laten komen. Prima, maar wel vlug, want zondag ga ik naar huis en dan moet het geregeld zijn, of er gebeurt niets.

Het halve dorp stond om ons heen, de Lara deed even haar mond open en gelijk werden er een paar motorrijders weg gestuurd. Ondertussen werd de Barangua Captain goed wakker. Die kwam plotseling met het idee "nu bouwen tot het geld op is en zodra er weer geld gaan we verder". Nu kan van mij veel, maar daar beginnen we natuurlijk niet aan.

Soms sta ik verbaasd hoe snel hier iets kan. Binnen een uur zat er een aannemer en een elektricien aan een tafel die inmiddels door Joel ergens weggehaald was. Er werd gerekend, gemeten, gecommandeerd en gediscussieerd, ondertussen nog met het thuisfront overlegd, aan het eind van al het rekenen, overleggen en controleren of alles er wel instond, lag er een plan op tafel.

Het ontwerp werd aangepast. De Barangay Captain krijgt nog maar de helft van de ruimte die hij eerst zou krijgen, maar we maken zijn helft met een iets zwaardere fundering en dan gaat hij volgend jaar aan de gouverneur vragen om geld om er een verdieping bovenop te zetten. Ook zorgt hij dat er een diepwel (die jaren niet meer gebruikt is) weer gebruikt kan worden, wij hoeven dan alleen de pomp en de tank te kopen.

We hebben zelfs het arbeidsloon op de lijst kunnen krijgen.

Het was al weer donker toen we naar huis gingen. Morgen vroeg naar Palompon, want alles moet op papier, regelen hoe de betalingen zullen gaan en wie de controle gaat doen. Dat zal ook nog wel wat worden, maar dat zien we morgen dan wel weer.

Nu nog even vlug kijken of ik dit verslag weg krijg en dan eten en slapen.

Het laatste deel komt thuis wel.

Deel 3

Dan het laatste deel van de reis.

Vrijdag 25 februari zou het allemaal moeten gebeuren.

Vroeg naar het ziekenhuis in Palompon, want daar zou iedereen naar toe komen.

Prachtig. Ik was zelf de eerste en een paar uur later druppelde de aannemer, de elektricien en Dr. de Lara binnen, die doodleuk zei dat de Barangay Captain niet kwam, maar morgen vroeg in Cassili-on zou zijn. Dus van een overeenkomst tussen de Barangay Cassili-on en Care en Share stichting viel vandaag niets te tekenen.

Officieel moest dat eerst getekend worden voordat bouwopdracht getekend kon worden. Ben toen maar de contracten gaan doornemen die de aannemer en elektricien op tafel hadden gelegd.

Dat zag er goed uit, maar er zat alweer een addertje (zeg maar rustig een koppel adders) onder het gras. In het contract stond heel netjes dat wij voor de aanschaf van de materialen zouden zorgen. Dat betekende dat ik vrijdagmiddag zelf alle bouwmaterialen moest aanschaffen... Eerst maar eens diep adem gehaald, ik vroeg me werkelijk af wat het dan voor zin had om in een bouwopdracht de materialen te noemen die je zelf aan moest aanschaffen. Volgens de geleerden daar moest dat zo.

Na overleg met Dr. de Lara, die zelf ook de renovatieopdrachten voor het ziekenhuis op deze manier moest doen, kwam ik aan de weet dat er in Palompon ook een groot bedrijf in bouwmaterialen was.

Toen maar direct daar heen. Na ongeveer 2 uur hadden we het allemaal voor elkaar, enkele onderdelen moeten nog in Ormoc aangeschaft worden. Terug naar het hospitaal om de afspraak te maken voor het tekenen van de bouwopdrachten en overeenkomst met de Barangay Captain.

Nu hadden we geluk dat we de Barangay Captain aan de telefoon kregen. Hij zei dat hij de overeenkomst zou tekenen, maar dat dan wel zaterdagmorgen in Casseli-on moest gebeuren. Dus iedereen die een handtekening moest zetten dan maar de volgende morgen in Casseli-on op het toneel laten verschijnen. Het was al weer donker en wij terug naar Ormoc.

Zaterdagmorgen naar Casseli-on. Na een tijdje verscheen Dr. de Lara die vertelde dat de gemeentearts niet kwam en zij de overeenkomst zou tekenen. Daarna zouden wij naar de notaris kunnen om te tekenen.

De gemeentearts moest dan maandag maar bij de notaris gaan tekenen. Nu had Joel de Captain gezien dus wij naar hem toe om hem te vertellen dat we naar de notaris moesten om te tekenen. Hij vlug naar huis om zich om te kleden en in de auto naar Villaba. Ik kreeg toen toch een beetje de kriebels, want wat zou er nu weer niet in orde zijn? Maar dat ging toch even anders.

Een vriendelijke man die rustig de overeenkomst zat te bekijken en toen doodleuk zei dat het er prima uit zag. De Baranqua Captain moest tot drie maal toe zeggen dat hij het had gelezen en begrepen. Bij het tekenen werd mij door de notaris verteld dat de snelheid waarmee dit gerealiseerd hadden niet Filippijns was. Dat was me bekend, maar het was

wel leuk om dat eens te horen. Hij wenste ons veel succes. Als we het gebouw en inrichting gerealiseerd is zou hij ons graag weer zien bij de overdracht van het gebouw aan de Baranqua. Verder gaf hij me nog een paar tips mee waar we aan moeten denken voor de volgende keer.

Eindelijk, maar voor dat het zover is ben je wel gesloopt.

Toen naar Sambulawan voor een laatste bespreking met June, Joel en Analea, daarna terug naar Ormoc. De mailbox nagelopen, de laatste zaken doorgenomen en Joel geïnstrueerd hoe hij moest handelen als er met de bouw iets mis ging.

Het zat er op. De volgende morgen koffer pakken en naar de boot voor Cebu. Op zich heel normaal, maar dat liep nu wat anders.

De boot kwam te laat, want er stond een hoge deining (voor Filippijnse begrippen). De reis werd nog meer vertraagd omdat de snelheid naar beneden moest om geen schade te veroorzaken. Dit hield wel in dat ik me vreselijk moest haasten om op tijd op het vliegveld te komen. Daarbij kreeg ik ook nog een stortbui over me heen toen ik op een taxi moest wachten. Dat hield in dat in het vliegtuig 399 mensen en één verzopen kat zaten, maar ik zat er in!

Dit is het verhaal van deze reis.

Wordt binnen niet al te lange tijd vervolgd.

Bas Doorduïn.

Penningmeester